1 Petru - Comentarii Jean Koechlin

Domnul îi spusese ucenicului Său, Petru, chiar înainte de a fi fost negat de el: „După ce te vei întoarce, să întăreşti pe fraţii tăi“ (Luca 22.32). Este lucrarea pe care o împlineşte apostolul prin această epistolă. El ne aduce aminte de privilegiile noastre fără seamăn: mântuirea sufletului (v. 9) şi o moştenire cerească la adăpost de orice atingere (v. 4). Dumnezeu păzeşte moştenirea pentru moştenitori, iar pe moştenitori îi păzeşte pentru moştenire. Şi ei, chiar în prezent, pot gusta mai înainte „o bucurie de nespus şi strălucită“, izvorâtă: din speranţa vie pe care o au într-o Persoană vie – Isus înviat (v. 3); din credinţă (v. 5, 7); din dragostea pentru Cel pe care răscumpăraţii încă nu L-au văzut, dar pe care inima lor Îl cunoaşte bine (v. 8). Şi cu cât iubim mai mult pe Domnul, cu atât mai mult vom simţi că nu-L iubim îndeajuns.Tocmai datorită valorii pe care Dumnezeu o recunoaşte credinţei, El Se angajează s-o cureţe în cuptorul încercării. Dar ni se dă asigurarea că El face aceasta numai „dacă trebuie“ (v. 6).Acestea sunt, dragi prieteni, realităţile fericite cu privire la noi, pe care profeţii le-au căutat şi cercetat cu grijă (v 10, 11) şi pe care îngerii doresc să le privească de aproape (v. 12). Putem noi, care luăm parte la lucrurile administrate de ei, să fim singurii care nu se interesează de ele?

Adevărul, aşa cum îl prezintă apostolul, are drepturi şi efecte asupra noastră, el fiind centura care ne încinge mintea şi care ne stăvileşte imaginaţia (v. 13; Efeseni 6.14). Şi de acest adevăr trebuie noi să ascultăm. Noi, cei care odinioară umblam printre „fiii neascultării“ (Coloseni 3.6,7), am devenit „copii ascultători“ (v. 14): nu numai ascultare de Isus Hristos, ci ascultarea lui Isus Hristos (v. 2), adică asemenea cu a Lui, motivată de dragostea faţă de Tatăl (Ioan 8.29; 14.31). De altfel, aici toate lucrurile sunt în contrast cu Vechiul Testament. Nu cu argint, nici cu aur, nici cu vreun lucru oarecare am putut fi noi răscumpăraţi (Exod 30.11-16; Numeri 31.50), ci cu sângele scump al lui Hristos. Pe noi nu naşterea naturală, ca pe israeliţi, ne face să avem drepturile şi privilegiile poporului lui Dumnezeu – nimeni să nu creadă că este copil al lui Dumnezeu numai prin faptul că are părinţi creştini! Noi suntem regeneraţi prin Cuvântul incoruptibil, viu, permanent. Sfinţenia cerută în toată comportarea noastră răspunde acestei noi naturi; noi Îl chemăm pe Dumnezeul sfânt ca Tată (v. 15-17). Sfinţenia este şi consecinţa valorii la care apreciază El jertfa Mielului desăvârşit.

Un copil abia venit pe lume trebuie repede hrănit. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu, după ce a dat viaţă (cap. 1.23), dă şi ceea ce trebuie pentru întreţinerea vieţii. El este alimentul complet pentru suflet, „laptele spiritual curat“ (v. 2), a cărui substanţă este Hristos. Dacă am gustat că Domnul este bun, nu ne vom mai putea lipsi de această hrană divină (v. 3; Psalmul 34.8).După sămânţa vie (şi speranţa vie din cap. 1), aici întâlnim pietrele vii. Ele sunt zidite împreună pe Acela care este „piatra de unghi, aleasă, preţioasă“ (v. 6; Isaia 28.16) deopotrivă pentru Dumnezeu şi pentru noi, cei care credem (v. 7), pentru a alcătui o casă spirituală (vezi Efeseni 2.20-22). «„Tu eşti“ una dintre aceste pietre», îi spusese Domnul lui Simon, fiul lui Iona (comp. cu Matei 16.18). Ei bine, asemenea privilegii atrag responsabilităţi pe măsură! Dacă suntem o preoţie sfântă, aceasta este ca să aducem jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu. Şi dacă suntem un popor dobândit (Isaia 43.21), aceasta este ca să vestim virtuţile Lui.Fiind chemaţi „din întuneric la lumina Sa minunată“, vom oferi adăpost, în duhul nostru, poftelor carnale? O singură privire este de ajuns pentru a le stârni. Şi ele se războiesc cu sufletul (v. 11).

Creştinul este invitat să respecte ordinea stabilită, nu «de teama jandarmului», ci pentru cel mai măreţ motiv care poate acţiona asupra inimii lui: dragostea Domnului (v. 13; Ioan 15.10). Noi suntem robi ai lui Dumnezeu (v. 16b) şi El ne dictează atitudinile faţă de fiecare. Toţi stăpânii sunt departe de a fi «buni şi blânzi»; aceasta ne necăjeşte, dar mărturia noastră va avea mai multă forţă şi avânt înaintea acestora. Nedreptatea, insulta şi toate formele de întristare sunt pentru copilul lui Dumnezeu ocazii de a-L glorifica pe Dumnezeu. Cineva a mers înaintea noastră pe această cale; Acela a fost Omul durerilor. Sigur că, în lucrarea de ispăşire, Hristos n-a avut şi nici nu va avea vreodată tovarăşi, nici imitatori. El – şi numai El – „a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn“ (v. 24). Din contră, în umblarea Lui dreaptă (şi, în consecinţă, în suferinţă), El este Modelul nostru perfect (1 Ioan 2.6). Împotrivirea şi perversitatea oamenilor nu au făcut altceva decât să scoată în evidenţă răbdarea Lui, blândeţea Lui, smerenia şi înţelepciunea Lui şi deplina Lui încredere în Dumnezeu…: urme binecuvântate pe care suntem chemaţi să călcăm şi noi. Astfel, vom împlini ultimul îndemn dat de Domnul lui Petru: „Tu vino după Mine!“ (Ioan 21.22b).

„Tot aşa, voi, soţiilor…“ (v. 1), „voi, bărbaţilor…“ (v. 7), „voi, tinerilor…“ (cap. 5.5). Şi mereu motivul este acelaşi ca în cap. 2.13: dragostea Domnului, care dictează fiecăruia conduita pe care trebuie să o aibă în familie şi în Adunare. O femeie creştină arată de ce se leagă afecţiunile ei prin felul în care se împodobeşte. Este ea preocupată de frumuseţea ascunsă a inimii, cea pe care numai Domnul o vede? Caută ea ceea ce este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu: „un duh blând şi liniştit“ (v. 4)? Această «podoabă» face parte din ceea ce este incoruptibil, asemenea Cuvântului (cap. 1.23) şi asemenea moştenirii cereşti (cap. 1.44). Moda cuvenită înaintea lui Dumnezeu nu s-a schimbat deci de pe vremea Sarei.Titlul nostru de moştenitori ai harului vieţii (v. 7) şi ai binecuvântării (v. 9b) constituie, împreună cu exemplul pe care ni-l dă Cel care este bun (v. 13; cap. 2.21,22), un motiv imperios de a nu răspunde la insulte cu insulte.Lungul citat din Psalmul 34 ne aminteşte ce este guvernarea lui Dumnezeu. Dacă răul se găseşte în gurile noastre (v. 10) sau în căile noastre (v. 11), aceasta poate avea aici, pe pământ, consecinţe dureroase, îngăduite de Domnul (v. 12). Invers, o umblare în bine şi în pace este un mijloc sigur de a fi binecuvântaţi. În plus de această legitimă dorinţă a oricărui om, ne vom bucura de comuniunea cu Domnul.

Hristos a suferit pe cruce, El, Cel drept, pentru noi, cei nedrepţi (v. 18). În schimb, ne este dat să suferim puţin pentru El (Filipeni 1.29). Făcând bine, suferim împreună cu El, cum a suferit El (v. 14). În sfârşit, în toate durerile noastre morale, Dumnezeu simpatizează cu noi (v. 12).Dacă suferiţi pentru dreptate, sunteţi fericiţi, afirmă versetul 14 (citiţi şi Matei 5.10). Să-I cerem lui Dumnezeu să ne păzească de orice teamă de oameni şi să ne dea teama de El, însoţită de blândeţe, pentru ca în orice moment să dăm mărturie de speranţa care este în noi…Ori de câte ori purtarea noastră nu este bună înaintea oamenilor, dacă le vorbim de Domnul, aceasta nu face decât să răsfrângă asupra Lui dispreţul pe care-l meritäm noi. Fie ca Duhul lui Hristos să se folosească de noi pentru a-i avertiza pe semenii noştri, aşa cum odinioară s-a folosit de Noe, care-şi construia corabia, pentru a le predica necredincioşilor din vremea lui! (v. 19, 20). Potopul este imaginea judecăţii gata să se abată asupra lumii. În mod simbolic, credincioşii au trecut prin el la botez şi sunt puşi la adăpost în corabie, care este Hristos. El a suferit moartea în locul lor, iar ei vor învia cu El pentru o viaţă nouă (v. 21, 22).

Cât L-a obosit pe Domnul Isus păcatul de care a trebuit să Se ocupe! Acum El Se odihneşte, după ce l-a desfiinţat prin moarte. Tot aşa şi creştinul ar trebui să fi terminat cu poftele omeneşti. Dragi prieteni, nu ne ajunge oare că, înainte de întoarcerea la Dumnezeu, am pierdut timp preţios mergând nebuneşte spre moarte? Să trăim restul timpului nostru „pentru voia lui Dumnezeu“. Fără-ndoială că noua noastră purtare va contrasta cu cea a lumii din jurul nostru. Şi aceasta va fi mirată că ne abţinem să luăm parte la bucuriile ei tulburate şi înşelătoare. Va face poate glume pe seama noastră şi ne va insulta. De ce? Pentru că lumea se va simţi condamnată prin despărţirea noastră de ea,

aşteptând să fie judecată de marele Judecător (v. 5). Tocmai iminenţa acestei judecăţi ne dictează comportamentul: seriozitate, vigilenţă, rugăciune, dragoste fierbinte (cap. 1.22b). Aceasta se traduce în mai multe moduri: în căutarea restabilirii fraţilor noştri (v. 8b), în practicarea cu bucurie a ospitalităţii şi în folosirea darurilor felurite ale harului lui Dumnezeu în folosul altora. Astfel Isus din cer continuă pe pământ să-L glorifice pe Tatăl (acesta este măreţul Său gând) în viaţa răscumpăraţilor Lui (v. 11; Ioan 17.4,11; 15.8).

În cer vom medita neîncetat la suferinţele Domnului Isus; ele vor fi tema inepuizabilă a cântărilor noastre, dar atunci ocazia de a le împărtăşi va fi trecut. Suferinţa împreună cu Hristos este o experienţă mai profundă şi mai intimă decât suferinţa pentru El. A avea parte de durerile Lui, a cunoaşte nerecunoştinţa, dispreţul, dezacordul, insultele (v. 14), împotrivirea făţişă cu care a fost întâmpinat El înseamnă a-L cunoaşte pe El Însuşi în toate sentimentele care au fost atunci ale Sale. Tot ce dorea Pavel era „să-L cunoască pe El … şi comuniunea suferinţelor Lui…“ (Filipeni 3.10). Dar există un fel de dureri pe care Hristos, în mod evident, nu le-a suferit: cele pe care ni le atragem pentru că facem răul. Nu vom scăpa de «consecinţele inconsecvenţelor noastre». Un creştin necinstit va strânge ceea ce a semănat în faţa tribunalelor oamenilor şi acela care se va fi amestecat în treburile altuia îşi poate primi pedeapsa din mâna acestuia din urmă. Dar lucrul cel mai trist este nu că ne atragem mizerii, ci faptul că dezonorăm numele Domnului. Reciproc, suferind ca un creştin, adică aşa cum a suferit Hristos, Dumnezeu este glorificat în acest Nume frumos (v. 16; Fapte 4.17,21).

„Paşte mieluşeii Mei…“, „păstoreşte oile Mele!“, îi spusese Domnul lui Petru (Ioan 21.15-17). Apostolul, departe de a se ridica deasupra celorlalţi creştini (poziţie care i-a fost atribuită în creştinătate), atunci când le face recomandări bătrânilor, el se desemnează simplu, ca un bătrân cu alţi bătrâni. Astfel, el le recomandă bătrânilor să nu domine turma Păstorului celui bun, ci să fie modele (v. 3). Oile nu le aparţineau; ei erau doar responsabili înaintea marelui Păstor. Nu mai puţin, se cuvine ca tinerii să fie supuşi bătrânilor şi tuturor li se cade să fie împodobiţi cu smerenie, ceea ce s-ar putea traduce prin: «încingeţi-vă ştergarul pentru slujire» (v. 5; comp. cu cap. 3.8). „Dumnezeul oricărui har“ (v. 10) dă har celor smeriţi.„Aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuşi îngrijeşte de voi“ (v. 7). Această încredere şi această predare în mâna lui Dumnezeu nu ne scutesc de vigilenţă, deoarece Satan, vrăjmaşul care ameninţă mereu, pândeşte cea mai mică neglijenţă, iar împotrivirea faţă de Satan aduce tot suferinţă (v. 8, 9). Scriptura dă încă o dată mărturie pentru creştin, în măsura lui, dar mai ales pentru Modelul divin, despre suferinţele care pentru „puţină vreme“ sunt partea sa … şi de gloriile care vor urma (v. 10; cap. 1.11b).

clickbible.org